

תפ"ח 56125/10/20 - מדינת ישראל נגד מחמוד אברהמים

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 56125-10-20

לפני כב' השופט רפי כרמל, סגן נשיא, אב"ד

כב' השופט אריה רומנוב

כב' השופטת מרים ליפשיץ-פריבס

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז

נגד

מחמוד אברהמים

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד זילברברג ועו"ד גיגי

גזר דין

1. בהתאם להסדר טיעון שנערך בין הצדדים בעקבות הליך גישור שקיימו, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירה של המתה בקלות דעת, לפי סעיף 301ג' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ובעבירות בנשק, לפי סעיף 144(א) לחוק.

כתב האישום המתוקן

2. לפי החלק הכללי של כתב האישום המתוקן, הנאשם הינו חבר של שני אחים: עלאא סאלחי ומחמד סאלחי (להלן בהתאמה: "**עלאא**" ו-"**מחמד**", ויחדיו: "**האחים סאלחי**"). בשלהי שנת 2019 התגלע סכסוך בין משפחת הנאשם למשפחת גתית, המתגוררות בשכנות בבית מגורים (להלן: "**הבית**") בבית חנינא בירושלים.

3. ואלה המעשים על פי כתב האישום המתוקן: ביום 11.9.20, בסמוך לשעה 17:00, עלאא, אחיו בהאא, ואדם אחר שזהותו אינה במדויק למאשימה, הגיעו לבית והתעמתו מילולית עם עלאא גתית ושני חבריו, מחמוד גונדי ומחמד אבו נג'מה ובהאא בדראן (להלן: "**המנוח**"). הצדדים יצאו אל מחוץ לבית והתעמתו ביניהם. כעבור מספר דקות עזבו עלאא, אחיו והאחר את המקום. בהמשך, לפני השעה 18:30, שוחח הנאשם עם האחים סאלחי, והשלושה קשרו קשר לירות לעבר הבית. בשעה 18:30 הנאשם נפגש עם האחים סאלחי והשלושה נסעו ברכב מסוג טוטה, בו נהג מחמד, ולידו ישב הנאשם. השלושה נסעו לעבר הבית כשהם מצוידים באקדח 9 מ"מ. הבית, מוקף בחומה ובה שער ברזל. בסמוך לכך, יצא המנוח מהבית, לקח דבר מה מרכבו ועבר את שער חצר הבית בדרכו חזרה לבית. בשלב זה הגיע הנאשם עם האחים סאלחי, וממרחק של מטרים ספורים משער החצר ירו לפחות 12 כדורים לעבר הבית מבעד לשער הברזל ולחומה הסמוכה, כשהם מודעים לכך שאדם עשוי להיפגע מן הירי ולמות. כתוצאה מהירי, נפגע המנוח ומותו

עמוד 1

נגרם כתוצאה ממעבר קליע דרך הצוואר והריאה הימנית. כמו כן, נפגע ומת סוס של משפחת גתית שעמד בחצר, וכן נגרם נזק לשער החצר. בהמשך אותו היום נמלטו האחים סאלחי לרמאללה ושהו שם עד שנעצרו ביום 13.10.20 ע"י כוח משטרה שהביאם לישראל.

4. הצדדים הסכימו על נוסח מתוקן של כתב האישום, שבו הודה הנאשם ועל פיו הורשע. הוסכם על ארבע העובדות הבאות: הנאשם התייצב במשטרה בסמוך לאחר שהוזמן, ביום 11.9.21. הנאשם נחקר ב- 14 חקירות. בחלק מחקירותיו שלל הנאשם מעורבות, בחלקן שתק הנאשם ובהמשך הוא הפליל את האחרים לאחר שהם נעצרו. משפחתו של הנאשם מתגוררת בקומה השנייה של הבית. שער הכניסה לבית היה סגור בזמן הירי. המאשימה טוענת כי הירי ארך בסה"כ 14 שניות ואילו ההגנה טוענת כי הירי ארך בין 8 ל-14 שניות. אין הסכמה בין הצדדים בנוגע לעונש.

טענות הצדדים לעונש

טענות המאשימה

5. המאשימה פתחה בנימוקים שעמדו בבסיס ההגעה להסדר הטיעון: המלצת המגשרת בהליך הגישור שקדם לניהול התיק, קושי ראייתי של המאשימה מחמת אי התייצבות של מרבית העדים שאותם היא זימנה, חיסכון בזמן שיפוטי, והסכמה של משפחת המנוח להסדר הטיעון.

6. נטען כי מעשיו של הנאשם פגעו בערכים המוגנים של קדושת החיים, זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות גופו, וכן שמירה על הסדר הציבורי. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, מדובר בעבירה שנעשתה לאחר תכנון מקדים ומעשיו של הנאשם, אינם פרי החלטה רגעית. מדובר בקשירת קשר והצטיידות בנשק חם על מנת לירות, תוך שהם מודעים כי אנשים שיהיו במקום עלולים להיפגע מהירי, שכן הם פגשו אותם במהלך הלילה. לעניין הנזק שנגרם, הכדורים נורו לגובה ולא לעבר הרגליים. אין מדובר בירי לכיוון הקרקע או לעבר השמיים, אלא, כמתואר בכתב האישום, בירי לעבר הגדר בגובה גוף. המנוח נהרג כתוצאה ממעבר קליע בפלג גופו העליון לאחר שהקליע חדר דרך הצוואר והריאה הימנית. כמו כן, לא ניתן להתעלם מהנזק שעלול היה להיגרם אילו הנוכחים הנוספים שהיו בבית, שהנאשם היה מודע לנוכחותם, היו יוצאים אל מחוץ לבית. אותו נזק, נמנע רק במזל.

7. באשר ליכולת של הנאשם ושותפיו להימנע מהמעשה, טוענת המאשימה כי מדובר בירי מתמשך של 12 כדורים, המהווים מחסנית שלמה, לעבר שער הבית, כשכל אחד מהמשתתפים הוא בעל שליטה על ביצוע המעשים ויכול היה לחדול מהם או להפסיקם ולצאת מהרכב. העבירות בוצעו תוך שימוש בנשק חם ופוטנציאל הנזק והסיכון הגלומים בו בשימוש הם גבוהים. יש בכך להוות נסיבה לחומרה. עד היום לא ידוע למאשימה מהו מקורו של הנשק והיכן הוא נמצא היום. הנשק לא נתפס ולא נמסר לידי המשטרה. הנאשם ושותפיו ביצעו את המעשה בשותפות, שאפשרה ביצוע יעיל ומדויק כשאחד נוהג, ומאפשר בריחה מהמקום, והשני יורה ומכוון לעבר הבית ויש לראות בכך משום נסיבה מחמירה. למאשימה אין ראיות מי מהמבצעים שבאירוע דן הוא היוזם של הירי ומיהו היורה, ובהיותם מבצעים בצוותא -

מעשה הירי מיוחס לכולם. לפיכך, המאשימה רואה בכל המבצעים כשווים זה לזה לעניין חלקם באירוע.

8. לעניין הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, מקורן בסכסוך המתואר בעובדות כתב האישום בסעיף 2, בין משפחתו של הנאשם למשפחת גתית, משנת 2019. לאירוע קדמה גם קטטה באותו הלילה בין עאללה סאלחי למשפחת גתית, וכתוצאה מהמעשים של הנאשם ושותפיו, המנוח מצא את מותו למרות שאין לו קשר לסכסוך והוא לא חלק מהמריבה המתוארת.

9. המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם עונש חמור שיבטא את חומרת מעשיו ויעביר מסר מרתיע לציבור באופן חד וברור. מדובר בתופעה של ריבוי אירועים מעין אלו בחברה הישראלית, בה, על רקע סכסוך בעניינים שוליים וזניחים, אדם יורה בנשק בקלות לעבר בית מגורים. המסר הנדרש הוא, שאין להשלים עם תופעה זו ויש להוקיע אותה (בהפניה לע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובאח** (5.11.2019)). המאשימה הפנתה עוד לפסיקה שעוסקת בעבירות הריגה וטוענת שכיום, לאחר הרפורמה, אין עדיין פסיקה מספקת רלבנטית בעבירה של המתה בקלות דעת. עוד נטען, כי בפסיקה נקבע כי הרפורמה בעבירות המתה אינה יכולה להוות כשלעצמה נימוק להקלה בעונש ההמתה בקלות דעת. לעבירה זו נקבע עונש מקסימום של 12 שנות מאסר, וזאת לא במטרה להקל עם המבצע, שעובר לרפורמה היה מורשע בעבירת הריגה, אלא במטרה לשקף את רמת הענישה שהייתה נהוגה טרם הרפורמה בעבירות ההריגה בנסיבות של קלות דעת (המאשימה הפנתה לע"פ 8470/19 **מדינת ישראל נ' בורובסקי** (025.8.2021)). עוד נטען, כי אין להכליל מבצע עבירת המתה בקלות דעת, עם נאשם שגורם למוות בקלות דעת במסגרת תאונת דרכים או כתוצאה מהצתת מקום שגרמה לשריפה בה אדם אחר מוצא את מותו. על בית משפט לקבוע מתחם ולהטיל עונש על הנאשם שבפנינו עם כל הנסיבות המאפיינות תיק זה של ירי לעבר בית ולכך, שאדם מצא את מותו כשהוא לא קשור לסכסוך. המאשימה הפנתה לשורת החלטות אשר יש בהן, לשיטתה, לתמוך בטענותיה.

10. המאשימה מבקשת לקבוע כי מתחם הענישה בעניינו של הנאשם בתיק הזה, לשתי העבירות יחד, עבירת ההמתה בקלות דעת ועבירה של החזקת הנשק, יהא בין 11 שנות מאסר עד 15 שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים.

11. באשר לקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם: המאשימה הפנתה לכך שהנאשם הודה במעשיו במסגרת ההליך המשפטי ולא בהזדמנות הראשונה בחקירתו במשטרה. הוא חסך מזמנו של בית המשפט אבל לא במידה ניכרת מאחר שנשמעו כבר ראיות. עוד טוענת המאשימה, כי הפללת המבצעים האחרים ע"י הנאשם אינה מלמדת כי הוא נטל אחריות ואמר מה היה חלקו באירוע, אלא, להיפך, הוא שתק, וכשהפליל את האחרים הוא לא הפליל את עצמו. לפיכך, אין לראות בהפללת האחרים משום נקודה לזכותו. כמו כן, לחובת הנאשם עברו הפלילי, שהוא יחסית קל (הוגש ר.פ. ורישום תעבורתי, בהרשעה בשנת 2019 בעבירה של התחזות לאדם אחד ונהיגה ללא ביטוח ונדון, למאסר על תנאי, קנס והתחייבות עצמית). נוכח האמור לעיל, מבקשת המאשימה להטיל על הנאשם עונש של 12 שנות מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים. באשר לשיעור הפיצוי, המאשימה מסכימה כי יש להביא בחשבון לקולה, תוך מתן משקל מוגבל ומסוים בלבד, את סכום הכסף שקיבלה כבר משפחת המנוח ממשפחת הנאשם עבור הנזק, עוגמת הנפש ומות המנוח, אך מבקשת להטיל על הנאשם עונש של פיצוי במסגרת ההליך הפלילי. המאשימה מסרה כי לא נערך תסקיר נפגע עבירה נוכח עמדת משפחת המנוח, שמסרה כי נעשתה סולחה עם משפחת הנאשם ושולם להם סכום

כסף.

טענות ההגנה

12. הסנגורים טענו כי בתיק זה הצדדים הגיעו להסדר בהליך הגישור מאחר שהיה קושי ראייתי להוכיח עבירה של המתה באדישות. במסגרת סולחה שנערכה קיבלה משפחת המנוח פיצוי בסך של 130,000 דנר. אביו של הנאשם לקח אחריות מיד לאחר קרות האירוע, על התוצאה הטרגית שקרתה בשל נוכחות בנו ברכב. לעמדת ההגנה, טענת המאשימה לקושי בהבאת העדים אינה רלבנטית להגנה. הנאשם הודה ותרם לחיסכון אמיתי בזמן שיפוטי.

13. עוד נטען, כי הרפורמה שנעשתה במסגרת תיקון 137 לחוק העונשין, נותנת ביטוי לחשיבות של עיקרון האשמה. בעבירה החדשה של המתה בקלות דעת הופחת העונש המקסימלי מזה שהיה קיים לפני הרפורמה לצד עבירת ההריגה, מתוך הבחנה שערך המחוקק ברמות הפזיזות השונות, מאדישות ועד לקלות דעת למעשה. הבחנה זו הייתה קיימת בפסיקה עוד טרם התיקון ועולה גם מדברי ההסבר של המחוקק לרפורמה ובקשר להמתה בקלות דעת. מדובר בעבירה שמידת האשמה בה קרובה יותר לזו של המתה בתאונת דרכים מאשר להמתה בדרך של הריגה. יש לבטא הבחנה זו במסגרת הענישה, בקביעה של המתחם ושל העונש, שצריך שיהיו שונים מהמתה בדרך של הריגה. כמו כן, יש להתחשב בכך שהעונש המקסימלי לעבירה הוא 12 שנות מאסר.

14. לעמדת ההגנה, נסיבות ביצוע העבירה בתיק זה מצדיקות הטלת עונש מקל מאד. הירי בוצע במשך זמן קצר מאוד, הבית מוקף חומה בגובה העולה על גובהו של אדם ושער ברזל גדול שהיה סגור בעת הירי והמשפחה הגרעינית של הנאשם, מתגוררת בקומה השנייה של הבית. הירי בוצע רק לכיוון החומה. עבירת הקשר הוסרה בכתב האישום המתוקן. התכנון המקדים היה זמן קצר לפני הירי, והנאשם לא היה שותף לסכסוך. אין גם מידע אם הנאשם ידע על הימצאות של אנשים בבית. בנוסף, לא מדובר בסכסוך אלים אלא בסכסוך שכנים בנוגע לחניה שהחל בשלהי שנת 2019 והסתיים בסולחה של המשפחות לפני אירוע הירי. מעמדו של הנאשם באירוע אינו כמעמד של שני המבצעים האחרים. מדובר בסכסוך בין עלאא גתית לעללא סאלחי שגרם לנאשם להגיע ביחד עם משפחת סאלחי, להתעמת מילולית, כמעט פיזית, תוך שהגיעו לתוך הבית ויצאו החוצה. כמו כן, הרכב ממנו בוצע הירי שייך למשפחת סאלחי; מי שנהג ברכב היה אחד מבני משפחת סאלחי ומי שעצר את הרכב, ואפשר את הירי ממנו, לא היה הנאשם, שהרכב, לא היה כלל בשליטתו. הנאשם הסגיר את עצמו, היה בטראומה, אף שלא שיתף פעולה בכל החקירות, הוא הודה והפליל את האחרים, ואמר שלא ידע כי יש אקדח ולא הוא זה שירה. למאשימה היה קושי להוכיח מי ירה ואין בכתב האישום פרוט לגבי אחד מהם כמבצע הירי. ההגנה טוענת כי מאחר שאין מחלוקת שהיה אקדח אחד והיה רק מטח של ירי אחד ולא יודעים מי היורה - יש לזקוף את הספק לטובת הנאשם, שכל חלקו הסתכם בנוכחות פיזית ברכב, והצטרפותו לאחרים הייתה רק בסמוך לאירוע והוא הורשע מכוח ביצוע בצוואת. לעמדת הסנגורים, ניתן לקבוע שכל הנוכחות של הנאשם הייתה מקרית. לגבי הפגיעה בסוס - לא מיוחסת לנאשם אחריות ישירה. ההגנה סבורה שמתחם הענישה בגין החזקת נשק צריך להיות בין 6 ל-12 חודשי מאסר, אך בענייננו יש לקבוע כי עבירת הנשק הובילה לעבירת ההמתה בקלות דעת ונבלעת בתוכה. ההגנה גם טוענת כי בתיק זה מתחם הענישה הוא בין 3 ל-5 שנות מאסר ויש למקם את הנאשם בתחתית המתחם. כמו כן, יש להימנע מחיוב הנאשם בפיצוי למשפחת המנוח, שכן שולם לה פיצוי במסגרת הסולחה. כיום הסכסוך כבר אינו קיים, ולמשפחת המנוח אין רצון לקבל שום פיצוי נוסף.

15. ההגנה טוענת כי הפסיקה שאלה הפנתה המאשימה עוסקת בעבירת הריגה בנסיבות הרבה יותר חמורות מאשר במקרה זה והיא אינה רלבנטית לענייננו. ההגנה הפנתה להחלטות אחרות.

16. לגבי הנאשם, נטען כי משפחתו עברה לפני האירוע מענאתא לבית חנינא ופתחה חברה קבלנית. הנאשם, עבר לגור בהולילנד ועבד כקבלן בניין משעה חמש וחצי בבוקר ועד שעות הערב המאוחרות. הוא לא היה מעורב בסכסוכים ואין לו עבר פלילי. הנאשם לא היה חלק מהריב שהתחיל בשעה 00:30 בלילה ועד לשעות 5:45-6:30 בבוקר וכלל לא היה באותו מקום, אלא היה בחתונה של אחיו עד לשעה 00:30 בלילה, משם הלך למועדון, ורק בשעה 03:00 לפנות בוקר, התקשר אליו עלאא סאלחי ואמר לו לבוא. הנאשם מתחרט על מעשיו, הוא לא עברין ואין לו דפוסים עבריינים. זו פעם ראשונה שהוא במאסר. אחותו היחידה התחתנה והוא לא היה ביום החתונה, ומהיום הראשון הוא רצה להגיע להסדר טיעון.

17. מטעם ההגנה העיד מר **איהב קרעין, המקורב למשפחת המנוח**, שאמר כי הוא מייצג את משפחת המנוח וכי נעשתה עטוואה עם משפחת הנאשם, ומשפחת המנוח קיבלה סכום של 97,000 דנר ועוד סכום של 23,000 דנר. הוא הוסיף, כי אביו של המנוח עבר שנה קשה מאוד כתוצאה ממות בנו. בגלל הקושי הרגשי הרב של האב, העד היה חייב "לעצור את שיתוף הפעולה" מצדו עם המאשימה (עמ' 274 לפרו'). על המנוח אמר העד, כי היה אדם נורמטיבי וחברותי.

18. **הנאשם** אמר כי הוא מתחרט על מעשיו. לדבריו, הוא קבלן בנין, נהג להתמיד בעבודה עם אביו ואחיו, אינו עברין ועצור מזה כשנתיים. במעצרו כיום הוא משמש תומך באגף 4 לעצורים בעלי הפרעות נפשיות. הנאשם אמר כי הוא בא ממשפחה נורמטיבית ושומרת חוק. בתחילת החקירות במשטרה הוא שתק כי היה בטרומה, לא אכל במשך כשבוע וחצי. מאוחר יותר הוא אמר את האמת, לקח אחריות ואמר, שהיורה היה הנהג. הנאשם ביקש רחמים והזדמנות להמשיך את חייו.

19. מטעם ההגנה הוגשו מסמכים לעונש, כדלקמן: מסמך משב"ס על תוצאות נקיות של בדיקות שתן שמסר הנאשם במהלך מעצרו. שאלון סוציאלי שנערך לנאשם בשב"ס ביום 23.3.22, בו פורט כי הוא השתתף בפרויקט מאסר ראשון במשך חודש וחצי והשתתף בקבוצת אדלר, מביע מוטיבציה להמשיך להשתתף בקבוצות טיפול. מצבו יציב ומאורגן. נכתב כי הוא עצור בגין רצח וביחסו לעבירה טען הנאשם כי הוא חף מפשע. ההגנה טוענת בענין זה כי דברים אלו נאמרו ביחס לעבירת הרצח ובטרם הוסכם על הסדר הטיעון. הוגש מכתב אודות תרומת רהיטים לעמותה הפועלת למען נוער בסיכון. אישור מרואה חשבון אודות בעלות הנאשם בחברה קבלנית בשנת 2018. מסמך בשפה הערבית, לגביו הצהירה ההגנה כי הוא מסמך הסולחה בין משפחת הנאשם לבין משפחת המנוח.

דין

20. כתב האישום מתאר השתלשלות אירועים שמקורה בעימות שנתגלע בין שני צדדים, להם הנאשם לא היה שותף. למרות זאת, ועל רקע סכסוך זה בחר הנאשם, עם שניים אחרים, שהיו צד לסכסוך, לירות לעבר ביתם של מי שהיו בצד

השני של אותו עימות מתואר. למימוש מטרות זו, נסע הנאשם עימם כשברשותם אקדח 9 מ"מ המסוגל להמית. בהגיעם בסמוך לבית, ממרחק של מטרים ספורים בלבד, כשהם מצויים באזור מגורים, ירו לעבר הבית לא פחות מ- 12 כדורים וגרמו למותו של אדם, להרג של בעל חיים ופגעו ברכוש. העבירות שביצע הנאשם פוגעות בערכים של שמירה על חיי אדם ושלמות הגוף, שמירה על שלום הציבור ובטחונו, על הסדר הציבורי ועל שלטון החוק.

הסכנה הכרוכה בהחזקת נשק והובלתו, הנה משמעותית ובעלת פוטנציאל קטלני. יתרה מכך, ירי בשטח מגורים לכשעצמו יוצר סכנה ממשית לחיי אדם. למרבה הצער, סכנה זו התממשה במקרה זה ומכאן שהפגיעה בערכים המוגנים הנה גבוהה. עבירות נשק ושימוש בלתי מורשה בו הפכו לתופעה נפוצה ומדאיגה במחוזותינו. כלי נשק חם הפכו זמינים וקלים להשגה, ותדיר הם משמשים לביצוע עבירות חמורות יותר, ובכלל זה פתרון סכסוכים, במהלכם נפגעים לא אחת חפים מפשע. תופעה זו מחייבת מסר הרתעתי המוקיע את המעשים ומבטא מסר של אפס סובלנות בדרך של הטלת ענישה הולמת ומרתיעה. לענין זה יפים הדברים שנאמרו בע"פ 4439/19 **מדינת ישראל נ' סובח**, פסקאות 16-17 (5.11.2019):

"השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28 (2018)). ... בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך.

הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכללם גורמי טרור.

נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים".
בדומה לכך מצינו בע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (5.8.2013):

"האלימות הגואה במקומותינו אינה גזירת - גורל ולא כורח המציאות. יש צורך לשנות את המאזן. במקום שאזרחים ישרים תמימי דרך יראו וייראו, יחששו לביטחונם, יהיו אלה העבריינים האלימים- בכוח ובפועל- שאימת הדין תיפול עליהם, והם ירתעו מפני שימוש בנשק קר וחם לחיסול חשבונות בעשיית דין עצמי. שינוי המאזן-הסבת יראת האנשים התמימים לאימת אנשי המדון-צריך להיעשות גם באכיפה ובענישה קשה". על כך נוסף, כי נדרשת ענישה קשה, גם אם נאשם נעדר עבר פללי מכביד(ע"פ 32/14 **עמאש נ' מדינת ישראל** (7.9.2015)).

21. במסגרת תיקון 137 לחוק העונשין, ביקש המחוקק להביא להלימה טובה יותר בין חומרת עבירת ההמתה והעונש בצידה, לבין מידת האשמה של הממית בקלות דעת לעומת הממית באדישות. עם זאת, הרפורמה בעבירות ההמתה בתיקון 137 לחוק העונשין, אינה מהווה, כשלעצמה, נימוק להקלה בעונש. עבירת ההמתה בקלות דעת,

שהעונש הקבוע בצידה הוא עד 12 שנות מאסר, לא נקבעה במטרה להקל עם הממית בקלות דעת, כי אם במטרה לשקף את רמת הענישה שהייתה נהוגה ביחס להריגה בקלות דעת, שתדיר עסקה גם בהריגה בנסיבות של תאונות דרכים, בהן לרוב, היסוד הנפשי הוא קלות דעת. בפסיקה נקבע כי, ככלל, עצם שינוי העבירה לא הביא לשינוי בענישה, ובוודאי לא לשינוי דרמטי (ר': ע"פ 8470/19 **מדינת ישראל נ' בורובסקי** (25.8.2021); ע"פ 6404/20 **עבאסי נ' מדינת ישראל** (5.4.2021)).

22. בקביעת מתחם העונש ההולם לקחנו בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, כמו גם מדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ע"פ 57/20 **פלואי נ' מדינת ישראל** (15.3.20); ע"פ 9232/18 **טוטיקוב נ' מדינת ישראל** (5.11.2020); ע"פ 4887/15 **גנסון נ' מדינת ישראל** (14.7.2016)). כן התחשבנו בנסיבות ביצוע מעשי העבירה במקרה הקונקרטי, תוך מתן משקל לכל אחד מהמעשים אף שמדובר באירוע אחד (ראו: ע"פ 1082/14 **ג'אסר נ' מדינת ישראל** (23.7.2015)) אנו קובעים כי מתחם העונש לכלל מעשיו של הנאשם נמצא בטווח שבין 8 לבין 12 שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

23. באשר לנסיבותיו של הנאשם, הנאשם ביצע את העבירות בצוותא ומבחירה מלאה, לאחר תכנון ומחשבה מוקדמת, הוא הבין היטב את מעשיו ויכול היה לחדול מביצועם בכל רגע במהלך האירוע, החל, מקשירת הקשר, נסיעה משותפת ברכב ועד לרגעי הירי עצמו, לעבר בית מגורים בשעת לפנות בוקר, אך בחר להמשיך במעשיו מתוך דבקות במטרה ולשם הגשמת התכנית העבריינית שנועדה ליישב סכסוך בדרך אלימה, בריונית ופסולה שפגעה במי שלא היה מעורב בסכסוך עם משפחת גתית ויכול היה להיגרם נזק קשה לשהים אחרים בבית. מנגד, הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן, תרם לייעול ההליך, והביע חרטה. בנוסף, נתנו משקל לעמדת משפחת המנוח ולסולחה שנערכה בין הצדדים, כפי שהדברים הובאו לפנינו במהלך ישיבת הטיעונים לעונש, שאליה הגיע, בנוסף לנציג המשפחה, גם אחיו של המנוח.

24. בנסיבות אלה, אנו גוזרים על הנאשם כלהלן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 9 שנים. תחילת מאסרו מיום מעצרו.

ב. מאסר מותנה לתקופת 8 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

נוכח הסכום המשמעותי ששולם במסגרת הסולחה ועמדת משפחת המנוח - לא פסקנו פיצוי.

זכות ערעור לבית משפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשפ"ג, 23 אוקטובר 2022, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם והנאשם

בעצמו.

מרים ליפשיץ פריבס, שופטת

אריה רומנוב, שופט

השופט רפי כרמל, אב"ד, סגן נשיא